Ч. 121. Середа 14 (1) червня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Події в Росиї. — Справа мирових переговорів.

Як звістно, в Москві зібрало ся 250 представителів земств і міст росийских на нараду і хоч власти не дозволили на публичні збори, то они зібрали ся в приватній сали і ухвалили вислати до царя Николая депутацию з 10 осіб з адресою. Та адреса уложена дуже рішучо, так що ще мабуть ніхто з підданих не промавляв так різко до росийских царів. Після німецких часописий адреса в своїм головнім уступі звучить:

„Росию —каже ся там — втягнено до нещасливої війни в наслідок злочинного надужитя і недбальства дорадників Вашого Величества. Армія наша не була в силі побороти ворога; наша фльота знищена. Та страшнійшою ще і небезпечнійшою від вềшних неудач є війна внутрішна, котра грозить розгоріти ся в нашій державі.

Ваше Величество! Разом з цілим Твоїм народом Ти бачив промахи нездатного й деморалізованого чиновництва і рішив змінити той стан та в тій цїли вказав ряд средств, що мали вести до єго реорґанізациї. Але тоті вказівки зіпсовано і не введено їх нігде, в ніякій галузи адміністрациї. Гнет осіб та усего суспільства, обмеженє свободи слова і всякі акти самоволї множать ся і беруть верх, замість щоби їх усунено, як Ти велів.

Зі стану „скріпленої охрани" і самовільних обмежень, введених адміністрациєю, набирає поліция дужшої сили і зискує необмежену повновласть. Замкнено дорогу підданим до Вашого Величества, тоту дорогу, яку Ти їм відчинив. Щоби голос правди дійшов до Тебе, рішив ся Ти покликати представителів народу, що спільно з Тобою працювали би над відродженєм вітчини. Але Твоє слово остало невиконане помимо небезпечностий, які грозять після послїдних подій. Суспільність занепокоєна поголосками о деяких намірах, після яких замість народної репрезентациї, що мала би завданє покласти конець чиновничій самоволи, мала би бути утворена конференция представителів станів.

Царю! Поки буде за пізно, для спасеня Росиї і забезпеченя внутрішного мира, прикажи, щоби покликано сейчас представителів народу, вибраних в тій цїли через усїх Твоїх підданих без ріжниці, аби в порозуміню з Тобою рішили справу житя і смерти: війна чи мир — аби означили услівя мира або їх відкинули, щоби на місце теперішної війни настала війна національна, яка показала би усім народам Росиї, що она не є розділена, що не є вже обезсилена внутрішним розладом, але противно: є уздоровлена і могуча в своїм відродженю, з'єдинена під одним народним стягом, аби вкінци в порозуміню з Тобою довела державу до нового розвитку.

Ваше Величество! В Твоїх руках спочиває честь, могучість росийскої держави і єї внутрішний мир, від якого залежить і мир на вні. В Твоїх руках лежить судьба держави, яку обняли Твої предки. Не отягай ся, Царю, бо великою є в страшній для народу годині відвідвічальність Твоя перед Росиєю і Богом!"

Справа мирових переговорів, як ми вже вчера доносили, увійшла завдяки президентови Сполучених Держав Рузвельтови, на добру дорогу. Письмо президента приняли оба правительства, японьске і росийске і нема сумніву, що Росия і Японія заіменують своїх відпоручників, котрі безпосередно розпічнуть передвступні переговори. Та конференция, як доносять з Нового Йорку, має бути вже постановлена. Рівночасно з тим доносить Standard з Вашинґтону, що між Росиєю а Японією буде заключене шеститиждневе перемирє, значить що до сподїваної великої битви сими днями не прийде. Місце зібраня мирових відпоручників має предложити Японія. На тих зборах подадуть японьскі відпоручники до відомости Росиян услівя Японії, котрі відтак будуть безпроволочно переслані циреви Николаєви. Коли цар ті услівя признасть можливими до принятя, приступлять відпоручники імовірно в Вашинґтоні до уложеня мира. Вчера вечером наспіли на письмо президента Рузвельта

---

3)

Олекса Бартенєв.

(З росийского — І. Петрової).

(Конець).

Минуло кілька днів. Неприсутність Бориса Александровича дала ся відчути. Лїза не була така вигадлива в вишукуваню розривок для дитини і часто в тих днях думала о Воронові.

— Лїзо — сказала раз Наташа до неї. — У Кореневів дають театральне представленє і просять тебе, аби Льоша міг там грати, там приходить одна дитяча сцена в тій штуці. То може єго розірве, як гадаєш?

— Я не хотіла би того — відповіла Лїза.

— Чому?

— Сама не знаю, але я не хотіла би, аби він грав. Але аби Кореневи не обидили ся, я спитаю ся Льошу; він певне не буде мати охоти, а я не буду єго намавляти.

Але Льоша згодив ся, а навіть дуже утішив ся, що буде грати в театрі так „як тато".

Коренєва вибрала штуку, в котрій двох дітий мусить розлучати ся з своїм вітцем, що щиро їх любить; але що не має средств, аби виховати діти, посилає їх до свого богатого брата. Льоша вивчив ся легко і скоро своєї ролї і грав єї добре на пробах.

IV.

Прийшов день вистави. Льоша вже від рана був дуже оживлений і говорив лиш о представленю.

Коли оно розпочало ся, пійшла Лїза з хлопцем за кулїси. Єго незвичайне розворушенє дуже єї занепокоїло.

Льоша вийшов цілком спокійно на сцену, немов би не перший раз виступав перед публикою і віддав свою ролю з таким глубоким чувством, що коли виголосив послїдні слова, публика, що прислухувала ся з запертим віддихом чудесній дитині, в котрій жив правдивий артист, вибухла нагло одушевленими окликами і оплесками. Єго викликано.

Льоша поглянув питаючо на Лїзу. Єго погляд був неспокійний, лиця горіли від сильного розворушеня і Лїза не хотіла єго вже пустити на сцену, постановивши взяти єго зараз до дому.

— Алеж Єлисавето Серґієвна, що ви гадаєте, він мусить показати ся, коли єго кличуть — протестував режисер.

— Але він такий розворушений — сказала Лїза.

Режисер взяв Льошу на руки і майже витягнув єго іза кулїс. Лїза пійшла за ним. Він вийшов на сцену, не оказуючи заклопотаня, як дорослий, поклонив ся і піднісши голову, поглянув по видцях. Лїзу немов би що ткнуло в серце: так само глядів на публику Бартенєв. На око цілком спокійно зійшов Льоша зі сцени, але скоро лиш опинив ся за кулїсами, кинув ся з плачем до Лїзи і сховав ся в єї одежи. Она взяла єго на руки і аж до сльоз зворушена побігла з ним до дому.

Ідучи до свого мешканя, стрітила Воронова, котрий саме вернув з Петербурга і хотів іти до Волоховских.

— Що стало ся? — спитав він наляканий.

— Ходіть зі мною — сказала Лїза, забуваючи подати єму руку — там вам всьо розкажу.

Коли Воронов дізнав ся о виступі Льоши в театрі, був невдоволений.

— То може мати лихі наслідки для него — сказав держачи дитину за живчик — як ви могли на то позволити!

— Хто то міг знати, Борисе Александровичу, він так радо згодив ся; я гадала, що єму то добре зробить.

Ніч провів Льоша дуже неспокійно; він перевертав ся в ліжку з одного боку на другий, маячив і кликав вітця. Просив єго таким жалібним голосом, аби прийшов, що Лїзї сльози станули в очах. Над раном трохи втихомирив ся, але коли пробудив ся, був такий слабий, що не міг удержати ся на ногах. Треба єго було полишити в ліжку. Лїза наділяла ся, що то лиш наслідки вчерашного разворушеня, але лікар гадав инакше: Потрясенє було за сильне для такої слабої дитини.

Минуло кілька днів. Льоши не поліпши-

урядові відповіди Росиї і Японії, в котрих обі держави дуже сердечно дякують єму за єго жертвовані услуги. — У Франциї вість про прихильне принятє Росиєю письма Рузвельта викликало велике вдоволенє. Росия — як там кажуть — мусїла в часї тої війни набрати пересьвідченя, що єї азийска полїтика була оперта на дуже крихких підвалинах, аби могла на дальше удержати ся. І тому коли надійде хвиля мирових переговорів, головний провід в них обійме Франция, котрій стане до помочи Анґлїя. Росия значучи о тім, буде могла пристати без пониженя на японьскі условія, бо они імовірно не будуть жадати нічого більше, лише вилученя всхідної Азиї з під вплыву Росиї. „Temps" вкінци радить Росиї, аби не отягала ся з заключенєм мира аж до хвилї, коли неприятель випре єї на єї власні землї. Морально і матеріяльно має Росия лїпші вигляди нинї, нїж буде їх мати по яких двох місяцях, коли приперта до стїни не найде иншого виходу, як здати ся на ласку і не ласку Японії.

Новинки.

Львів, дня 13 червня 1905.

— **Шах перский** приїздить нинї о годині $7^{1}/_{2}$ вечером до Львова. Шаха будуть приймати яко гостя Австриї з королївскими почестями. Вчера в ночи приїхав з Відня до Підволочиск двірский поїзд, а ним прибули також з Відня: капітан прибічної ґвардиї цїсарскої кн. Йосиф Віндішґрец, амбасадор австрийский при перскім дворі бар. Гамерштайн, полковники гр. Гуін і Кренгольц, капітан фреґати Губер, всї приділені до почестної служби при боцї шаха, а зі Львова директор зелїзниць радник двора п. Вербицкий з висшими урядниками львівскої дирекциї зелїзниць. Рівночасно приїхав до Підволочиск перский посол при віденьскім дворі Ісаак Кан, котрий представить наведені особи. Двірский поїзд складає ся з 17 ваґонів. В поїздї суть також вози з цїсарскою кухнею. Шаха повитає в імени Цїсаря Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, котрий прибув в товаристві Є. Е. ґен. Фідлєра до Підволочиск о 5-ій годинї нинї рано. У Львові на двірци буде уставлена почетна компанія 30 полку піхоти з музикою, а від двірця аж до готелю Жоржа, де шах замешкає, буде войско творити шпалїр вздовж всїх улиць, котрими шах поїде. Також в придорожних стациях, в котрих задержить ся двірский поїзд. виступлять на привитанє шаха почетні компанії. На двірци у Львові будуть дожидати приїзду достойного гостя п. Віцепрезидент Намістництва ґр. Лось з радниками Двору Еґерманом, Креховецким, Дембовским, Пивоцким і Залеским, радниками Намістництва Корженьовским і Чежовским, п. Президент др. Тхоржницкий і п. Президент Коритовский, директор почт п. Сеферович, радник Двора др. Корн, заступник директора зелїзниць держ. п. Рибицкий, президент суду п. Пржилуский і прокуратор державний п. Гайдерер, всї в парадних мундурах, та віцепрезиденти міста Львова пп. Мих. Михальский і Цюхциньский. — Вступ на дворець дозволений лише за іменними білєтами, які видає в обмеженім числї зелїзнича дирекция. Двірский поїзд з шахом заїде на перший перон, а цїсарский віз задержить ся перед двірским сальоном. Через той сальон вийде шах з дружиною на площу перед двірцем, де будуть дожидати повози і поїде до свого мешканя в готели Жоржа. В середу має шах бути на польованю у ґр. Потоцкого в Старім Селї а вечером в театрі. В пятницю від'їде зі Львова до Відня.

— **З філїї руского тов. педаґоґічного в Золочеві.** Дня 11 червня с. р. мав відбути ся концерт в честь Т. Шевченка рàзом зі з'їздом членів учителїв на конференцію. З причини передвиборчого часу, концерт не відбув ся, а конференция відбуде ся дня 18 с. м., т. є. в перший день руских Зелених сьвят о 3 год. по полудни в комнатах „Рускої Бесїди". Порядок обрад: 1. Приготовленя до краєвої конференциї, 2. обговоренє тем на конференцию, 3. взаїмна поміч учителїв і учительок, 4. внесеня і інтерпеляциї.

— **Книжки на нагороди для шкільної молодежи.** Ц. к. краєва рада шкільна порішила поручити отсї видавництва руского Товариства педаґоґічного у Львові на нагороди пильности і до шкільних бібліотек для молодїжи народних і видїлових шкіл: 1. „Анґлїйскі казки", з росийскої мови переклав Любомир Селяньский. Львів 1902. Цїна 24 с. 2. Е. Ярошиньска: „Повістки для молодїжи", Львів 1902. Цїна 24 с. 3. „Збиточник Гумфрі", оповіданє з анґлїйского, Львів 1904. Цїна 70 с. 4. „Робінзон Крузо", на основі ориґіналу і переводів зладила К. М. Львів 1903. Цїна 1 К 50 с. 5. „Історія куска хлїба", переробка з француского, листи до молодої дївчини. Львів 1903. Цїна 50 с.

— **Зникла без слїду.** З мешканя п. Ольги К. при улици Зибликевича ч. 2 у Львові вийшла онодї в незвістнім напрямі Франциска Пйотровска, учителька з Залїся, перебуваюча у неї від кількох днів в гостинї. Пйотровска терпить на чорну задуму, має 24 лїт, есть середного росту, слабої будови тїла, чорнява. Була одїта в чорну спідницю і жовтий соломяний капелюх.

— **Убийство.** З Відня доносять: Валентин Маєр, родом з Галичини, допустив ся тут онодї убийства Рудольфа Ляцера, шефа звістної фірми „Братя Ляцер". Маєр був перше занятий у фірми „Братя Ляцер", але коли перед недавним часом викрито в фірмі крадежи, видалено з неї трех функционарів, на котрих падало підозрінє, що они допускали ся тих крадежий і віддано їх в руки суду. Між ними був і Маєр. В часї розправи, двох функционарів трибунал засудив, а Маєра задля браку вини увільнив. Тодї Маєр удав ся до фірми з жаданєм винагороди, а коли она нічого не хотїла заплатити, запізвав єї до суду. Одначе суд першої інстанциї єго претенсиї не признав. Онодї відбула ся в тій справі апеляцийна розправа, в часї котрої прийшло між обома сторонами до угоди, бо фірма Ляцер згодила ся на заплату Маєрови винагороди. В пятницю прийшов Маєр до бюра фірми і домагав ся ще заплати за час, котрий пересидів в слїдчій вязници. Коли Ляцер не хотїв пристати на жаданє Маєра і велїв єму вийти з бюра, Маєр добув нагле револьвера і стрілив до Ляцера. Куля поцїлила Ляцера в ліве око, перейшла мозок і вийшла правою стороною голови. Ляцер за кілька хвиль помер. Маєр хотїв ще стрілити до другого спільника фірми Адольфа Ляцера, але револьвер не вистрілив, а тимчасом служба надбігла на гук вистрілу, відобрала убийникови револьвер, а єго самого віддала в руки полїциї. Переслуханий в полїциї Маєр зізнав, що хотїв з мести застрілити обох Ляцерів, а відтак сам собі відобрати житє.

— **Пригода з рушницею.** З Болехова доносять: Селянин Юрко Скулєя в Тисові пильнував в ночи на поли свого майна перед диками, що бушують там у великім числї і роблять шкоди. Уоружений в рушницю, вертав досьвіта з поля, коли стрітив єго сторож лїсовицкого товариства Василь Прокопишин. Скулєя не мав дозволу на ношенє оружия і тому почав утїкати. Сторож дігнав єго коло дому і хотїв відобрати єму стрільбу. Підчас сїпанини рушниця вистрілила, а набій продіравив наскрізь стегно селянинови.

— **Загадочне убийство.** В Жабю добуто онодї з ріки Черемоша труп 65-лїтного селянина Ілька Сенюка. На голові трупа найдено широку рану, що походить імовірно від острого знаряду.

ло ся, ставав все слабший і слабший. Цїлими днями лежав мовчки і непорушно в своїм ліжку, держачи Лїзу за руку.

Одного дня попросив, аби єго занесли над море. Воронов дозволив. День був теплий. Лїза держала єго на руках овиненого в теплий плед. Воронов пішов з ними. Не говорив нічого про небезпечність до Лїзи, але она сама причувала єї. З болем глядїла на потаханючу дитину і тулила єї сильнїйше до себе, немов би рішила ся не дати єї неумолимій смерти. Всї троє мовчали пригноблені одним тяжким чувством.

— Оберніть мене — сказав Льоша тихо — хочу бачити море!

Лїза поклала єго так, що велика водна площа простирала ся перед ним. Льоша видивив ся своїми очима, що в часї недуги видали ся більшими, на синє море і глубоко зітхнув. Єго лице прибрало дивний вид і занепокоєний Воронов поглянув на Лїзу.

Она зрозуміла той погляд і нахилила ся над хлопцем.

— Тобі недобре, Льошо? — спитала она, цїлуючи єго в горячі, напів отворені уста.

— Добре.... — шепнула ледве чутно дитина і замкнула очи. Єго віддих ставав чим раз слабший і рідший.

Лїза поглянула на Воронова. В єго очах вичитала страшну відповідь....

Сидячи на камени з бездушним тїлом дитини на колїнах, відчувала Лїза, немов би щось з великим болем урвало ся в єї серци. Зі смертию Льоші стратила она всьо, чим в послїднім часї жила. Не маючи сили встати, сидїла без сльоз, без руху, аж Воронов пригадав їй, що мусить іти до дому.

Осторожно взяв з єї рук Льошу і попросив єї, аби ішла за ним. Аж тепер пустили ся сльози з єї очий і она задержала ся, аби їх обтерти.

* * *

Прийшла друга осїнь по смерти Льоші. На кладовищи було тихо. Над малим гробом стояла Лїза, оперта о рамя Бориса Александровича. Они саме вертали з подорожи по своїм вінчаню.

— Бідна дитина! — сказала Лїза тихо. — По що оно жило?

— Аби нас зробити щасливими — відповів Борис, стискаючи єї руку.

Дорогий пес.

(З росийского — **Ант. Чехова.**)

Поручник Дубов, немолодий вже представитель армії, сидїв з однорічним охотником Кнапсом і частували ся коняком.

— Знаменитий пес! — говорив Дубов, показуючи Кнапсови свою Милку. — Пречудний пес! Уважайте лиш на єго писок! Сам писок варт не знаю кілько! Коли би лучив ся любитель, то за той сам писок заплатив би яких двіста рублїв! Не вірите? Не вірите? Коли так, то нічого на тім не знаєте ся і не розумієте.....

— Розумію ся, але....

— Атже то сеттер найчистїйшої крови анґлїйскої! Іде знаменито, а вже що до нюху.... Боже милий, що то за нюх! Знаєте, кілько я дав за Милку, коли була ще щенятем? Сто рублїв! Незвичайний пес! Хитра Милка! Дурна! Ходи сюди.... псино, псинко моя....

Дубов притягнув до себе Милку і поцїлував єї між уши. В очах заблисли єму сльози.

— Нікому тебе не дам.... моя ти красненька..... розбійничко. Атже ти мене любиш, Милка? Любиш?... Ну, іди проч! — крикнув нагле. — Брудними лабами валяєш менї мундур. Так, пане Кнапс, півтора сотки дав я за щеня! Отже видко було за що! Шкода лиш, що не маю часу полювати. Пес марнує ся, єго талант пропадає.... Тому лиш хочу єї продати. Купіть собі єї, пане Кнапс. Цїле житє будете менї вдячні. Ну, коли маєте мало гроший, то нехай вам служить за половину цїни.... Уступлю вам єї впрочім за пятьдесять рублїв! Нехай страчу!

— Ей, нї... — зітхнув Кнапс. — Коли би ваша Милка була мужеского рода, то може би я єї й купив, але....

— Милка не є мужеского рода? — скрикнув здивований поручник. — Пане Кнапс, що з вами дїє ся? Милка не мужеского... рода? Ха-ха.... Добрі ви собі, пане Кнапс! Дивіть ся, отже він не уміє відріжнити пса від суки!

— Вмавляєте в мене, як би я був слїпий, або дитина... — обидив ся Кнапс. — Очивидно, що то сука.

— Може ще скажете, що я женщина? Ах, пане Кнапс, пане Кнапс! А ви ніби укінчений техник! Нї, дорогий пане, то найправдивійший і найчистїйший крови пес самець! І мало того, але другого такого з сьвічкою глядати... а ви кажете, що то сука. Ха-ха-ха!

В справі того загадочного убийства заряджено карно-судове слідство.

— **Смерть в воді.** Із Зборова доносять: В часі плавленя коний в місцевім ставі утонули онегди 33-літний Давид Менш, посесор і 21-літний єго паробок Іван Дрозд. Утонило ся також чотири коний.

— **Населенє Сполучених Держав** з островами і Аляшкою виносить після найновійшого спису 82.518.020 осіб.

Телеґрами.

Река 13 червня. Архикнязь Йосиф помер нинї о годинї 6-тій мінут 25 рано.

Петербург 13 червня. Російску відповідь на предложенє Рузвельта доручено вчера американьскому амбасадорови.

Петербург 13 червня. Позаяк московский зїзд представителів земств і міст радив без дозволу властий, тому має він лише характер приватний і члени вибраної ним депутациї з Гайденом на чолї можуть старати ся о авдиєнцию у царя лише яко особи приватні. Гайден поробив заходи о то і як здаєть ся, депутацию і єї адресу прийме цар.

Петербург 13 червня. Проєкт скликаня представительства народа мав по обговореню в раді міністрів бути ще предложений окремій комісиї, зложеній з представителів міст і земств. З причини висказаного загально жаданя, щоби представительство народа було скликане як найскорше, понехано той намір і проєкт по обговореню в раді міністрів і принятю царем буде оповіщений при помочи маніфесту або указу до сенату. Вибори відбудуть ся в літї. „Дума“ державна збере ся в осени.

Токіо 13 червня. Урядово доносять, що Японцї дня 10 с. м. виперли Росиян з чотирох позиций в Манджуриї.

Льондон 13 червня. З Сінґапоре телеґрафують, що в суботу вечером бачили анґлійскі кораблї в проливі маляйскім повертаючий до Европи російский кружляк добровільної фльоти.

Льондон 13 червня. До Daily Telegraph доносять з Токіо, що вчера відбула ся в цісарскій палаті під проводом мікада дуже важна нарада, в котрій взяли участь князї, міністри і звиж 40 високих офіцирів армії і маринарки. Праса японьска на приказ властий держить ся дуже обережно. — Посол хіньский в Петербурзї доносить своому правительству в Пекинї, що Росия набрала вже пересьвідченя, що ситуация єї не поліпшить ся, коли би дальше вела війну.

Льондон, 13 червня. Daily Chronicle доносить з Танґеру: Вчера убито тут анґлійского віцеконсуля Маддена, а жену єго небезпечно пострілено. Виновниками суть звичайні розбишаки, котрі забравши богато вартістних річий утїкли. За злочинцями глядить мароканьска полїция.

Конкурс.

Комітет бурси руского Товариства педаґоґічного у Львові (Вірменьска ч. 2) розписує отсим конкурс на принятє питомців до бурси Товариства на рік шкільний 1905/6.

Приймати ся будуть ученики ґімназияльні, сини членів руского Тов. педаґ.

Условія принятя є:

1. Батько (опікун) мусить бути членом руского Товариства педаґоґічного.

2. Кождий питомець мусить бути зовсім здоровий, що потвердять оглядини лїкарскі з початком шкільного року.

3. Комітет бурси прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи в науці дають повну запоруку, що они скінчать ґімназию. — Першеньство мають ученики відзначаючі.

4. Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори; найменше 16 К місячно.

5. Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лікаря і купіль в сумі 6 корон.

До поданя о принятє долучити треба:

1. Сьвідоцтво шкільне петента з послїдного півроку.

2. Деклярацию, в котрій батько (опікун) ученика зобовяже ся виразно умовлену суму за поміщенє сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити.

3. Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся у 6 пар біля, 4 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток, 4 ручники, сїнник (200×90), подушку, ковдру і коцик до накриваня, порядне одїнє, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля має бути виразно назначена повним назвиском питомця. При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед зарядом, що все потрібне має, а єсли би не було все в порядку, може наразити ся на неприняте в послїдній хвили. Всї питомці є обовязані користати з науки сьпіву і рисунків, а старші також язика французского і стеноґрафії. Питомцям не буде вільно мати поза бурсою ніякого занятя, лише у виїмкових случаях лекциї за дозволом заряду.

Поданя кождого петента з окрема адресувати до „Комітету бурси руского Тов. педаґоґічного у Львові“ ул. Вірменьска ч. 2. Поданя вносити найдальше до 1 липня 1905.

Всї бувші питомці мають опять внести поданя.

У Львові дня 25 мая 1905.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок** товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові з днем 31 мая 1905 року (сотики пропущено):

I. Вкладки щадничі:

	Кор.
вложено . . .	374.959·—
винято . . .	207.203·—
стан з кінцем маяя .	1951.429·—

II. Позички на скрипти і векслї:

уділено 495 нових позичок в сумі	515.231·—
сплачено 227 цїлковитої рати .	233.061·—
стан з кінцем мая у 3207 довжників	1,898.571·—

III. Уділи членьскі вплачені від 3605 членів кор. . . .	142.030·—
IV. Фонд резервовий і фонди на страти	27.388·—
разом фонд власний кор. . .	169.418·—
V. Цінні папери і вкладки в других товариствах кор. . .	279.996·—
VI. Готївка на рах. біжучім і в касї кор.	118.470·—

Вкладки принимаємо на 4%; позички уділяємо на 6%. При сплатї на 30 рат піврічних виносить рата амортизацийна 5·18 від 100 кор.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** видано в місяци маю с. р. 17.231 важних поліс на суму 16,759.570 кор. обезпеченої вартости з премією 173.322 кор. 61 сот. Разом від 1 січня по конець мая с. р. виданс 63.472 важних поліс з премією 635.601 К 33 с.: попередного року за той сам час було 55.634 важних поліс з премією 535.174 К 41 с., отже сего року єсть о 7.838 поліс і 100.462 К 92 с. премії більше.

Шкід в маю було 214 случаїв, від початку року по конець мая було 595 шкід, котрі разом з коштами лїквідациї виносять 335.042 К 47 с., — з чого по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 157.206 кор. 43 с., в порівнаню з роком попереднім єсть сего року о 27 шкід більше і о 24.645 кор. 40 с. відшкодовань менше.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Даруйте, Михайле Івановичу, але ви мене хиба за дурня маєте....

— Ну, не треба, лихо вас бери.... Не купуйте.... Нема що з вами говорити! Незабаром станете говорити, що той пес не має хвоста, лише пяту ногу.... Даймо вже спокій. Я хотів вам зробити прислугу.... Вахрамєєв, дайно коняку!

Ординансовий вояк приніс коняку. Поручник налив повні склянки. Сидїли якої пів години мовчки.

— А хоч би то був пес жіночого рода... — перервав мовчанє поручник, глядячи хмарно на фляшку. — Велике менї дїло! То ще лїпше для вас. Буде мати щенята, а що щеня — то 25 рублів.... Кождий купить з охотою. Не розумію, чому вам так подобають ся пси-самцї! Суки тисяч разів лїпші. Насамперед лагіднїйші, а остаточно більше привязані і вірнїйші. Ну, коли ви вже так боїте ся сук, то возьміть її собі за двайцять пять рублів.

— Нї, дорогий пане.... Не дам нї копійки. — По перше пес менї не потрібний, а по друге не маю гроший.

— Так менї треба було сказати від разу. Милка, пішла вон!

Вояк подав яєшницю. З'ївши єї, поручник знов відозвав ся:

— Добрий з вас хлоп, пане Кнапс, чесний чоловік.... Я не хотів би вас пускати так без дарунку.... Знаєте що? Возьміть собі того пса за дармо.

— Щож я з ним зроблю? — відповів Кнапс, зітхаючи. — Хо буде у мене памятати о нїм?

— Гм.... Коли не хочете — то тяжко. Не беріть, коли так.... Кудиж ви спішите ся? Сїдайте!

Кнапс протягнув ся, встав із стільця і взяв шапку до руки.

— Вже пізно — до побаченя... — сказав позіваючи.

— Пождіть-же, проведу вас.

Дубов і Кнапс одїли ся і вийшли на улицю. Перші сто кроків перейшли мовчки.

— Не знаєте, кому би можна дати ту суку? — спитав поручник. — Не маєте якого знакомого? Сука, як ви бачили, добра, расова, але менї цїлком непотрібна.

— Не знаю.... Яких же я тут маю знакомих?

По дорозї, аж до самого мешканя Кнапса, нїчого до себе не промовили. Вкінци коли Кнапс стиснув руку поручника і отворив входову фіртку, Дубов кашельнув і відозвав ся неневним голосом:

— А не знаєте ви, чи тутешний гицель приймає пси?

— Гадаю, що приймає.... Однако на певно не можу сказати.

— Пішлю завтра суку до него.... Нехай єї лихо вхопить, нехай єї гицель убє!... Препоганий псище! Обридливий! Не досить, що робить непорядки в мешканю, але вчера зжерла мясо в кухни. І коби то ще був сетер, але то чорт знає що таке! Мішанина ланцухового пса з свинею! Добраніч!

— До побаченя! — відповів єму Кнапс, замикаючи фіртку.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).